

Mälu ime ja saladus on selles, et ta on võimeline salvestama kõige erinevamatele kandjatele tundeid, lõhnu, helisid. Kohati ei tea isegi, milline episood sinu elust asub sahtlikeses suures hoidlas üldnimega mälu. Võtmeks selle sahtlikese juurde võib olla mingi tekst, meloodia, olukord, küsimus ... See võti võib olla kaua aega kadunud või kuhugi unustatud. Siis aga, ootamatult, juhuslikult, leiad selle võtme üles. Avad sahtlikese ja hämmastud kui värske ja puutumatu on see, mille kunagi teadlikult või teadmata oled sinna peitnud.

Umbes viis aastat tagasi hakkasin endalegi üllatuseks leidma enda sees selliseid võtmeid. Nende sahtlikeste sisu, mille juurde need võtmed kuulusid, tundus ammu unustatud olevat, mälust kustutatud. Ei oleks kunagi uskunud, et palju aastaid tagasi läbi elatud ja kogetud olukorrad, tunded, emotsioonid, mis olid kohati nii hetkelised ja tähtsusetud, et neid kogedes ja läbi elades ei pööranud neile isegi tähelepanu, saavad nii selgelt ja peaaegu minutilise täpsusega mälust esile kerkida. Veelgi enam, just neist, kunagi märkamatuks jäänud, hetkelistest, siis peaaegu tähtsusetuna tundunud pildikestest, seisabki suures osas koos minu mälestus Afganistanist. Ma ei ole kindel, kas ma suudan kirjeldada seda sõnadega, kas ma suudan edasi anda tunnet minu sees, tunnet, mille tõttu ma taas, sajandat, tuhandendat korda elan läbi kunagi olnut. Ei tea... üritan.

Seitsesada kolmkümmend päeva („Ootan kirja“, nii on selle jutustuse nimi) on koondnimetus minu Afganistani loole, loole mis algas 28. juunil 1987. aastal ja lõppes faktiliselt 22. mail 1989. aastal. Tegelikult ei ole aga lõppenud tänaseni. Ikka leidub ajas või ruumis mingi päästik, mis käivitab mõtete ahela, kord lõbusa, kord nukra, kord piinliku, aga ikka ja ikka ja ikka ... Kunagi see häiris mind, nüüd olen sellega aga leppinud. Veelgi enam, mõnikord olen leidnud end nautimas mõnda magushaput meenutust.

Kõik järgnev on kirjutatud ühe üsna tavalise sõdurpoisi kirjade stiilis. Just sellises stiilis, nagu üks sõdurpoiss koju kirjutas. Suur osa minu sõjaväest koju saadetud kirjadest on säilinud ja neid lugedes ma sellisele mõttele tulin. Tahan öelda veel seda, et see ei ole dokumentaaljutustus, seega ei ole mõtet hakata otsima sündmuseid ja isikuid. Kui kellelegi tundub, et miski on väga tuttav, siis on temaga juhtinud ka midagi taolist ja ei enam. See on lugu, lihtsalt ühe sõdurpoisi lugu.

Suvi 1987, paar päeva peale jaani, alustame ...